

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku A. B.
przy uczestnictwie M. M. (...) i Skarbu Państwa - Starosty T.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt VIII Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek uczestniczki J. S. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. B. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 30 sierpnia 2017 r., którym oddalono jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 8 lutego 2017 r., w którym stwierdzono, że A. B. z dniem 1 października 2005 r. nabyła przez zasiedzenie udział wynoszący 3/64 części we własności nieruchomości położonej w miejscowości S., opisanej w sentencji tegoż postanowienia, natomiast C. B. z tą samą datą nabyła przez zasiedzenie udział wynoszący 5/8 tejże nieruchomości oraz oddalono wniosek o stwierdzenie zasiedzenia w pozostałej części.

Sąd Najwyższy zważył:

W skardze kasacyjnej oparto się na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., podnosząc, że dokonania wykładni ze względu na istnienie dwóch stanowisk wymaga kwestia, czy spadkobierca pozostający wyłącznym samoistnym posiadaczem nieruchomości spadkowej może - dla nabycia jej w drodze zasiedzenia - doliczyć do swojego okresu posiadania cały okres posiadania jej przez spadkodawcę, czy też tylko udział w tym posiadaniu odpowiadający jego udziałowi w spadku. Skarżąca wskazała na rozbieżności wynikające z postanowień Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2009 r., I CSK 114/09, nie publ. oraz z dnia 26 kwietnia 2013 r., II CSK 445/12, OSNC-ZD 2014, nr 3, poz. 45.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

Skarżąca nie uczyniła zadość wymaganiom stawianym tej przyczynie kasacyjnej. Pomiędzy wskazanymi judykatami Sądu Najwyższego nie zachodzi

bowiem rozbieżność. Przeciwnie, orzeczenia te uzupełniają się, wskazując łącznie, że udział, w jakim samoistny posiadacz dziedziczy po spadkodawcy nie ma wpływu na określenie zakresu jego posiadania jako przesłanki koniecznej do stwierdzenia zasiedzenia (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2009 r., I CSK 114/09, nie publ.), natomiast zaliczenie posiadania spadkodawcy do biegu zasiedzenia przez spadkobiercę nie może przewyższać udziału spadkobiercy w spadku (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2013 r., II CSK 445/12, OSNC-ZD 2014, nr 3, poz. 45), nie wyklucza jednak uwzględnienia posiadania przez spadkobiercę w szerszym zakresie z innych przyczyn niż dziedziczenie.

Z kolei dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarżąca uzasadnia oczywistą zasadność skargi naruszeniem art. 340 i 339 k.c., poprzez przyjęcie przez Sąd odwoławczy faktów, że C. B. zachowała ciągłość posiadania oraz że wnioskodawczyni weszła w posiadanie części gospodarstwa jeszcze za życia swego ojca. Podane okoliczności nie podlegają ocenie Sądu Najwyższego, który funkcjonuje jako „sąd nad prawem”, nie zaś „sąd nad faktami”, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 520 k.p.c.

